

beznjiva nedolžnost! — Prav lepa cvetka nemščine na Slovenskem je tudi ta-le izjava neke deklice: „Mama, die Mačka ist über die Stiegen gegent.“ Ali bi ne bolela ušesa pristnega Nemca pri tem stavku? — Kako ljubo glasi se pa tudi vprašanje: „Wie haben Sie sich gestern gehabt?“ — Pa tudi to je imenitno, ako čuješ v Ljubljani: „Die Katrea geht aber morgen am Roženpoh!“ Srečno pot, Katrea! Pobjčaj se, Katrea!

Skoro bi dejal, da bi izkazovali mnogi Slovenci večo čast nemščini, ako bi nikdar ne izbleknili nemške besede. Oj ti ubogi nemški jezik! Kako se pačiš ti po Slovenskem! Saj ti nisi kriv, da te hrusta Gorenjec, da te zavija Dolenjec, da te poje Slovenec na Štirnem. Ne, ne, ti nisi kriv, ampak krivi so jedino naši rojaki. Sram jih bodi!

A še neka prikazen javi se pri nas. Kedar vstopi kak bolje oblečen človek v kako krčmo ali prodajalnico po naših mestih, gotovo ga obgovore ali pozdravijo vselej nemški. Ta navada pa že nima para pri nobenem drugem narodu. Le kmet slovenski, samo ti si še tako srečen, da te nagovarjajo povsod slovenski, celo v onih prodajalnicah, kojih lastniki so trdi Nemci.

Toda s tem ni rečeno, da s tujei nimamo govoriti v njihovem jeziku, ako ga znamo. A nagovarjajo in pozdravljajo naj se tujei pri nas le v slovenskem jeziku. Ako vidimo potem, da ne zna ta ali oni slovenščine, občuje naj se ž njim v njegovem narečji. Tako je tudi celo na Ogrskem, in Madjari so vendar znani, da čislajo nad vse svoj jezik. Tam pozdravlja se vsakdo madjarski, a potem se tudi ne brani noben Madjar govoriti ž njim v njegovem jeziku, ako ni večš ogrščini. Tako bodi tudi pri nas.

(Dalje prih.)

Zelenjadarstvo na šolskem vrtu meseca mal. srpana.

Bilo je pričakovati, da bodemo v začetku rožnika še z delom zelo zadaj, a zadnji dnevi vel. travna so bili nenavadno ugodni, zato nam je precej poraslo v vrtu, kar se ni bilo nadejati. Delo v rožniku je bilo torej precej normalno. Osuli smo že pozni krompir v pretečenem meseci in repa za seme nam je tudi skoraj povsod dozorela. Ako nam repo ob času zorenja tiči preveč obirajo, jo smemo populiti, kakor hitro rumena postaja, bode že v slani še popolnoma dozorela.

V tem meseci presadimo vso poletno endivijo in proti konci meseca nekaj zimske endivije. Matovilček za zimo sejemo sredi t. m. ravno tako tudi nekaj zgodnje repe.

Zgodnji krompir dozori konci t. m. Prostor, kjer smo krompir skopali, dobro polijemo z gnojnico in še enkrat prekopljemo ter sejemo pozno repo.

Kakor hitro nam paradižnik doraste nad 50 cm, porežemo vse vrhe, ker zgodnji paradižniki tako ne dozore. Popolnoma napačno je pa, ako bi tudi ostale liste obrezali, kar je v nekaterih krajih navada. Listi so za rastlino neobhodno potrebni.

Čebulo pritismemo proti konci meseca popolnoma k tlom, da se listne cevi malo nalomijo, ker tako čebula bolj debeli. Ako hočemo prav debelo čebulo imeti, jo moramo večkrat z gnojnico zaliti. Samo to napako ima debela čebula, da rada gnije. Najbolj se ohrani čez zimo čebula, koje smo predelali kot enoletno.

Ako imamo kaj praznega prostora, lahko še sejemo pozni grah. Konci meseca osujemo tudi pozno zelje. Dobro je, če prej zemljo z gnojnico polijemo.

A. Likozar.

Listek.

Pritiskanje kljuk.

Korakal sem po glavnem trgu s povešeno glavo pa z razprostrtim dežnikom, kajti pričelo je res krepko deževati. Stopal sem proti stanovanju vodje C. Ko pridem tja, pritisnem na kljuko in — — — — ljubka gospica pravila mi je, da so gospod na sprehodu, pa da jih pred pol ure ne bode nazaj.

Podam vizitko, poklonim in napotim se proti pisarni g. dr. D.

Hipoma sem pri kljuki. Pritisnem, vstopim — — in na me so se obrnile celo iz druge sobe zvedave oči pisarjev, ki so bili pa menda jednacij pohodov že vajeni. Zdeti se mi je hotelo, kot da so se namuzavali.

„Gospod so na Bledu in jih pred večerom najbržeje ne bode domu,“ odgovoril mi je prijazno gospod Y na mojo poizvedbo in — — opravil sem tudi tu!

Stopal sem zopet na cesto in razprezal dežnik. Lilo je iz neba kot iz škafa, pa tudi iz moje glave je lilo, kot bi ožemal kuhano repo, po vsem životu pa sem čutil nenavadno veliko toplote.

Toda pogum mi še ni upál. Od tod ni bilo daleč do notarja E. „Še tja grem,“ mislim si, „če pa še tam nič ni, potem pa ne storim ne koraka več danes!“

In šel sem še tja. Pritisnil sem za kljukico in vstopil v prvo sobo, od koder so mi prijazni pisarji takoj pokazali v odprto drugo sobico do g. notarja, katerega je obdajalo ravno nekaj kmečkih mož, ki so se bili pri njem ženili ali kaj.

Urno se opravičim, da se drznem motiti, pa povem g. notarju svoje težnje.